

Ο ΠΙΝΟΚΕΡΟΣ.

ΡΙΝΟΚΕΡΩΣ.

Ο ΡΙΝΟΚΕΡΩΣ, ούτω καλούμενος διὰ τὸ ἐπὶ τῆς ρίνος αὐτοῦ κέρας, κατοικεῖ ὅλα γενικῶς τὰ θρησκότεμα μένη τῆς Ἀφρικῆς καὶ Ἰνδίας, τῶι μεταξὺ Ἰνδίας καὶ Κίνας χωρῶν, καὶ τῶν νήσων Σεβατρας καὶ Ιαύας. Εἶναι δὲ ἰσχυρότατος· μὲ τὸ φοβερὸν αὐτοῦ κέρας καταπολεμεῖ πολλάκις ἢ αὐτὸν τὸν εἰλέφαντα. Χοιροειδέστατος καὶ τὸ φαινόμενον δυσκίνητος, ἔχει, μὲ δλον τούτο, πολλὴν γρηγορότητα καὶ ἴκανην ὀξυθυμίαν, ἀν καὶ ἦνται παντάπασιν ἄβλαβον ζῶον, ἐκτὸς ὅταν ἐνοχλῆται ἢ πεινᾷ. Σύγκειται δὲ ἡ τροφή, τοῦ ἀπὸ φυτικάς οὐσίας,—τὰ φύλλα, τοὺς κλάδους, ἔως δὲ καὶ τὰ στελέχη τῶν δένδρων. Ὁ τρόπος, μὲ τὸν ὄποιον ἀφανίζει τὰ δένδρα, περιγράφεται ὡς ἀκολούθως· ὑπὸ τυνος ἐξόχου περιγγῆτον.—

Ἐις τὰ παμμεγέθη δάση, δύτε περιπλανᾶται ὁ 'Ρινόκερως, εὐρύσκονται, κατὰ τὸ διάστημα τῶν βροχῶν, μαλακὰ τινὰ καὶ χυλώδη δενδρο, τὰ ὄποια φαίνονται προσδιωρισμένα ὡς ἡ κυριωτέρα τροφὴ τοῦ πολυφάγου τούτου θηρίου. Διὰ τὰ εὔκολύνεται δὲ εἰς τὴν καταβίβασιν τῶν κλάδων, ἐχάρισεν εἰς αὐτὸν ἡ φύσις τὸ προτέμμα τῶν μακρύνειν τὸ ὄντων χεῖλος, καὶ πιάνειν μὲ αὐτὸν, ὡς ὁ ἐλέφας πιάνει μὲ τὴν προβοσκίδα τοῦ. Μὲ τὸ χεῖλος τοῦτο ἢ μὲ τὴν βοήθειαν τῆς γλώσσης κατασύρει τοὺς ὑψηλοὺς κλάδους, οἵτινες εἶναι ἢ πολυφυλλότεροι, ἢ κατατρύχει αὐτοὺς πρῶτον, τοὺς καμηλοτέχες δὲ ἐπειτα, ἐξακολουθῶν ἔωσε νὰ γυμνωθῇ τὸ δένδρον ὀλότελα. Λέν παραπετεῖ δῆμος αὐτὸν, οὐδὲ γυμνόν ἀλλὰ ἐπιτήγων τὴν ρίνα μετὰ τοῦ κέρατος εἰς καμηλόν τι καὶ ἀμύδδιον μέρος τοῦ κοριοῦ, ἀνασχίζει τὸ δένδρον ὀλόκληρον, καὶ διαιρεῖ αὐτὸν εἰς λεπτὰ κομμάτια· μετὰ τὴν προετοιμασίαν δὲ ταῦτην, ἀρπάζει δύον δυνηθῆ μὲ τὰς τερατώδεις σιαγόνας του, καὶ περιμάζειν αὐτὸν εἰς τὸ στόμα μὲ τόσην εὔκολιάν, μὲ δημην βοῦς ἥθελε περιμαζεύσειν ὥιζαν σελίνα·

Τεσσαρα τούλαχιστον εἰδή τοῦ ξώου τούτου ἐξηκωβάθησαν,—δύο μονοκέρωτα, ἢ δύο ἄλλα δικέρωτα· ἐν εἴκαστον γένυνημα τῆς Ἰνδίας, τὰ δὲ λοιπά δύο τῆς Ἀφρικῆς.

Τὸ κέρας διαφέρει κατὰ τὸν σχηματισμὸν καὶ τὸν τρόπον τῆς αὐξήσεως του ἀπὸ τὸ κέρας παντὸς ἄλλου γνωστοῦ ξώου. Τὸ τοῦ ταΐφον σύγκειται ἀπὸ λεπτὴν τινὰ κεφατοειδῆ οὐσίαν, ἥτις αὐξάνει ἐπάνω δυνατοῦ τινὸς κοντοῦ κοκκάλου, ἐξ αὐτοῦ λαυβάνον τὴν μορφὴν του, καὶ ὑπὸ αὐτοῦ ὑποστηρίζεινεν· τὸ τῆς ελάφης συγκροτεῖται μόνον ἀπὸ κόκκαλον· ἢ εἰς τὰ δύο δὲ ταῦτα ξῶα, εἶναι κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἡττον προσκολλημένον εἰς τὸ κρανίον, ἢ σχηματίζει μέρος

αὐτοῦ. Ἀλλ' εἰς τὸν 'Ρινόκερωτα, σύγκειται ἀπὸ δέσμην ἵνδον, αἱ ὄποιαι φαίνονται ὡς χοιρόγριχες, ἢ μια θεμένη πλησίον τῆς ἄλλης, συγκολλημέναι, καὶ προσηγοριῶμεναι εἰς τὸ δέμα.

Κατὰ τὰ ἥθη ἢ τὰς ἔξι τοῦ 'Ρινόκερωτος δύοια· οἱ πολὺ τὸν χοιρόν, καὶ ἱδύνεται κυλιόμενος εἰς τὸν βρύσορον. Οφθαλμοὺς ἔχει μικροτάτους, καὶ τοποθετημένους εἰς τρόπον, ὥστε μόνον τὰ εατευθεῖαν ἐμπροσθεν αὐτοῦ δίνεται νὰ βλέπῃ. Οφφραίνεται δὲ δξετατα· ἢ οἱ κυνηγοὶ πάντοτε τροπαθοῦν νὰ πλησιάζωσιν εἰς αὐτὸν ἐκ τοῦ μέρους, πρὸς τὸ ὄποιον πνέει ὁ ἄνεμος. Τὸ δέρμα του κεῖται ἐπὶ τοῦ σώματος, ἰδιαιτέρως τως διπλωμένον, μάλιστα πρὸς τοὺς ὅμοιους καὶ τὰ ὄπισθια· ἔναι δὲ τῶν ἀδινάτων νὰ διαπεράσῃ αὐτὸν οφαῖνα μολιβδίνη, ἐκτὸς εἰς τια τῶν ὑποκάτω μερῶν τοῦ σώματος. Ἀλλὰ σφαῖρα πηδηρᾶ, ἢ ἀπὸ κασπίτερον ἢ μόλιβδον κατεσκευαμένη, τὸ διαπεργὰ πανταχοῦ. Τὸ μῆκός του ἔναι τεσσαρων η πέντε πηχῶν· τὸ δὲ ἀνάστημα δύο ἢ τριῶν πηχῶν.

Το 1793 μετεφέρεθη 'Ρινόκερως τις ἀπὸ τὴν Βεγγαλίαν εἰς τὸ Λορδίτον. "Αν καὶ ἦτο δὲ εἰσθετας, μόλις ὑπερβαίνων δύο ἑτη, ἐξιδεύθησαν, μὲ δλον τούτο, διὰ τὸν ναῦλον ἢ τὴν τροφὴν αὐτοῦ σχεδὸν χίλιαι λίτραι Στηρολιναι. Ἐγέρεφτο μὲ δύνειν, ζαχαρον, ἢ ξηρόχορον· ἀπαροῦσε καθημέναν ἐπτά λίτρας δύνειν, μιγμένας μὲ τρεῖς ζαχαρον, ἢ πρὸς τούτοις ἐτρωγε πλησιονήν κόρτων, τὰ ὄποια ὑπεραγαπᾶ· ἐπινε δὲ μόρον νεφον, ἀλλὰ πάμπολι.

Κατὰ τὴν διάθεσιν ἦτον ἡμερος, καὶ ἄφινε νὰ ἐγγίζωσι ἢ μαλάττωσιν αὐτὸν ὅλοι ὅσοι τὸν πεσκέπτοντο, ποτὲ μὴ ζητῶν νὰ βλάψῃ τινὰ, ἐκτὸς ἀν ἡγωχλεῖτο, ἢ ἐπεινοῦσεν εἰς τοιαύτην τερίστασιν δὲν ἦτον ἄλλος τρόπος νὰ καθημείσωσι τὴν ὄψην του, παρὰ δίδοντες εἰς αὐτὸν ἐποτε νὰ φαγῃ. "Οτε ωργίζετο, ἀνεπήδα κατὰ τῶν τοίχων τοῦ κοιτῶνός του μὲ μεγάλην βίαν τροσπαθῶν κατὰ πάντα τρόπον νὰ ἐκφύγῃ, ἀλλὰ σπαριώς ἐζήτει νὰ κτυπήσῃ τὸν φυλακά του, καὶ πάντοτε ὑπετάσσετο εἰς τὰς ἀπειλὰς αὐτοῦ. Εκραύγαζε δὲ κατὰ τρόπον τινὰ ιδιαίτερον, ἀναμιγνύων τοῦ χοίρου τὴν γρύλλισιν καὶ τοῦ μόσχου τὸν μηκασμόν.

Ο ΑΦΟΡΙΣΜΟΣ ΤΟΥ ΠΑΡΙΣΙΝΟΥ ΙΕΡΕΩΣ.—
'Ητο ποτὲ καιρός, ὅτε οχεδὸν ὀλόκληρος ἡ Ευρώπη δῆγε κατὰ τὰ νεύματα τοῦ ἱεροκοσμικοῦ ἡγεμόνος τῆς 'Ρωμῆς Ηάπα. Τοὺς ἀφορισμοὺς αὐτοῦ ἔτρεμαν δχι μόνον οἱ ἀμαθεῖς, οἱ ἀποθνεῖς, καὶ ιδιώται, ἀλλα καὶ οἱ οφοι, οἱ διωτοί, καὶ οἱ πατός βαθμοῦ ἀγχοτες, ἔως καὶ οἱ